

otsust selle ülle tahtis sada, kas je ärrapölgitud Ra-silea ma mees wissist wöiks Kristus olla.

Agga ärrä panne mitte immets, armas luggia, et sesinnane tüfhawaldes ilmotud ussotähhele veel mitte rahho temma ligotud süddamesse ei tonud: „Kui teie mitte ümber ei pöra ja ei sa kui lopsed,” ütles Räsand, „siis ei wöi teie mitte Jummalala rigi sisse minna; sepärast, kes ennast allandab fui üts-nisuggune laps, on se surem Jummalala rigis!”

„Minna ei wöi ennast mitte nõnda allandada, ei ma tahha ni wäätimaks minna,” ütles Lewi om-mas süddames.

* *

„Rahel ma pean sünd mönnets ajaks üksi jäitma,” ütles Lewi ühhel päwal omma tütre waasto tössise mele agga hella armastusega.

„Sinna armas issa tahhad mind mahha jäätta?”

„Voe sedda firja Rahel.”

Tüttar fahwatas ärra, fui ta firja lugges. „Oh se on fail pits tekond ja vägga kardetav” ütles ta foggeledes.

„Ma ollen jubba faugemal täinud ja rahho sees taggasid tulnud — armas laps — eis olle tööji?”

„Agga armas issa, ma arwasin, et sa oled en-nast föif fauplemise murrest lahti teinud?”

„Ei mitte hopis, Rahel. Meie olleme üts fauba-ajaja rahwas; sefs on meil veel üksi wölli,” ohkas ta. „Küllab sa luggesid, et ma pean senna lauge

male ruttama, et suurt fahjo ennesest wöin ärra-pöörda.”

„Sedda ollen ma ramatuist näinud, issa! agga eis ma tohhi so fasa tulla?”

„Ei, mo armas laps, jä foio. Ma wöin siis en-nam ruttata ja fahhe lu pärrast ollen ma jälle tag-gasi töddo.”

Mönne tunni sees olli föif teonna waasto wal-mistud, ja lahkumise tund jöudis liggi. Oh kui mitto ford a olli selle aja sees se tunnistus jo Raheli kele peal: issa minna ollen omma hingele rahho leidnud. Issa, ma ollen riistiinnimene: Agga ta ei räkkind sedda omimast suuist mitte välja.

* *

Räfs kuub läksid möda, ja veel teist kaks kuud, enne kui Lewi taggasid jöudis. Mönned lühikeseid firjad ollid temma täest selle aja sees tulnud ja wi-maks jäid needki tüfaega tullemata. Kõige wimaks tussi ta isse ja Rahel tulis nüüd waast, et haigus tullemist olla feelnud, ja et ta issa jubba peaego haua fälja liggi olnud. Nejad ollid forrapärrast ning fassolifust aetud, ja ehit fail alles nödder rammo polest, näis ta tervis omimetri jälle forrapeal ollewad.

„Ja sinna wöisid sedda minno eest varjata, ar-mas issa!” saebas tüttar halleda melega.

„Mis fasso fest olleks olnud, armas laps? ja ei ma jässand la firjutada, ni laua fui ma raskest aige ollin.”